

EEN 12½-JARIG JUBILEUM.

De Koninklijke Nationale Zangschool te 's-Gravenhage vereenigde verleden week in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen een talrijk publiek om getuige te zijn van de wijze waarop bestuur en leden den directeur, den heer André Beijersbergen van Henegouwen, bij gelegenheid van zijn 12½-jarig jubilee als directeur dier school wilden huldigen. Tijdens de huldiging werd een feest-concert gegeven, waartoe 500 militairen gratis toegang hadden. Onze foto geeft den jubilaris temidden van het bestuur en de leden der vereeniging. (foto v. Tol.)

ST. NICOLAAS EN DE JEUGD.

Het St-Nicolaasfeest in het Kinderhuis van de Algemeene Commissie voor Kinderverpleging en Kinderbescherming van den H. Vincentius à Paulo, Bilderdijkstraat 92-94 te 's-Hage. Door edelmoedige gevers en geefsters daartoe in staat gesteld, kon het bestuur den kinderen een aangenamen dag bereiden. (foto v. Tol.)

ging de deur open en trad de Gourville binnen.

„Ha! Eindelijk!” riep de markies verheugd uit. „Je bent twee uur over je tijd!”

„Ja, edele heer! Onderweg malheur gehad!” antwoordde De Gourville met een ondeugenden blik in zijn oogen.

„Malheur gehad?” herhaalde de markies verwonderd. „Wat voor malheur? Vertel op, kerel!”

„Ik ben verdoemd geraakt, en...”

„Verdoemd geraakt?” viel De Saulles opnieuw uit. „Hoe is dat mogelijk? Ik heb je den te nemen weg nauwkeurig beschreven!”

„Ja, maar verzuimd mij te zeggen, dat de landweg zich weer in tweeën splitste.”

„Dus ben je te laat aan de herberg gekomen?” vroeg de markies weer. — „Ik ben in 't geheel niet aan de herberg gekomen; ik sloeg den verkeerden weg in. Eerst na eenige uren bemerkte ik het, doch toen brak er een hevig onweer los, de weg veranderde in een modderpoel en tot overmaat van ramp verloor mijn paard een ijzer.

Gelukkig was ik toen juist in de nabijheid van een kasteel, alwaar ik voor den nacht een schuilplaats gevonden heb.”

„Wat? Plichtvergeten schavuit!” barstte de markies woedend los. „Kom je me dat zoo kalm vertellen? Waarom daar niet naar den weg gevraagd en een versch paard geleend?”

„Dat was ook mijn plan,” antwoordde De Gourville, „maar...”

„Maar? Wat maar?” onderbrak zijn meester. „Ga voort, schurk!”

„Ik werd in een heerlijk verwarmd vertrek geleid en van

spijs en drank voorzien. In de aangrenzende zaal vermaakten zich drie heeren met het kaartspel...”

„Aha! Nu begrijp ik alles! Vervloekte ellendeling!” voer markies De Saulles uit, buiten zichzelf van teleurstelling. „En toen ben jij ook gaan dobbelen en heb-ie je geheele zending vergeten. Doch — 't is mijn schuld, ik had moeten begrijpen dat een vos wel zijn haren maar niet zijn streken verliest!” Toen ging hij voort op kalmeren doch strengen toon: „Geef me het collier terug en verlaat mijn dienst! Oogenblikkelijk!”

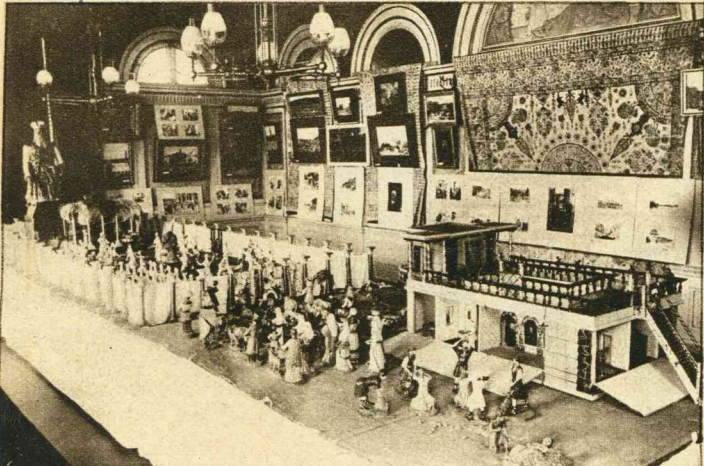
„Het collier?” herhaalde De Gourville langzaam... „heb ik niet meer!”

„Wat zeg je daar? Dus om de kroon op je werk te zetten heb je het collier verdubbeld? Zeg ja en ik rijg je aan mijn rapier.”

„Doe dat niet, edele heer,” antwoordde De Gourville op luchtigen toon, „want ik heb iets beters dan het collier teruggebracht.”

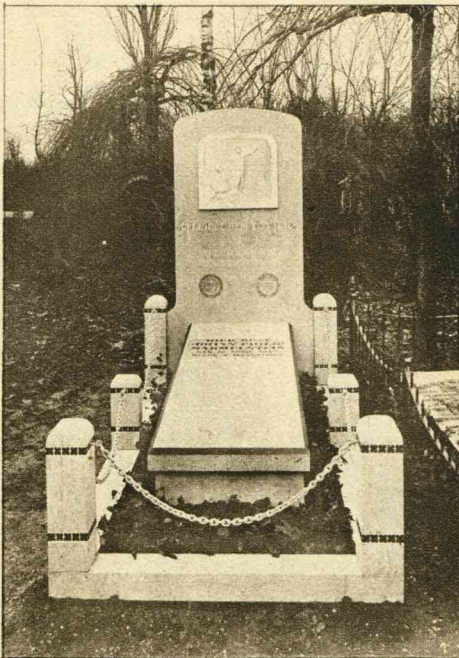
„Iets beters?”

„Ja! De dame zelf!” klonk het lakoniek.

BAZAR GENOOTSCHAP v. BIJBELVERSPREIDING.

Een schitterende inzending op de Bazar v.h. Genootschap voor Bijbelverspreiding, die te Amsterdam gehouden wordt. Zij stelt voor een tabernakel met voorhof, Gods heiligdom tijdens den zwerftocht van het volk Israël in de woestijn, zooals dit in Exodus en Leviticus beschreven wordt. Op den achtergrond ziet men den hoogerpriester. Op den voorgrand een Oostersch huis; daarvoor de steeniging van den vloeker en van een vrouw die overspel gepleegd heeft. De inzending, die zeer interessant is, is van den heer F. C. Neumann.

EEN GEDENKSTEEN ONTHULD.

Zaterdag 4 December werd te Amsterdam op de nieuwe Oosterbegravingsplaats de gedenksteen onthuld namens het Nederlandsch Jongelingsverbond op het graf van den overleden bestuurder J. Ph. Marmelstein. De fraaie gedenksteen, die Marmelstein's levensdoel vertoekt, is ontworpen door den beeldhouwer-kunstenaar L. M. v. Tetterode.

TENTOONSTELLING NATUURWETENSCHAPPELIJK PIONIERSWERK.

Tijdens de wetenschappelijke vergadering van de vereeniging voor geschiedenis der genees-, natuur- en wiskunde in het gebouw van den Werkenden Stand te Amsterdam, verleden week gehouden, waren door de goede zorgen van het Koloniale Instituut een aantal werken tentoongesteld betreffende Natuurwetenschappelijk pionierswerk ten tijde der O.-I.- Compagnie. In het midden der foto het portret van G. E. Rumphius, in de 17e eeuw gouverneur van Amboina.

ORELIO.

ORELIO JUBILEERT.

Het was al eenigen tijd in de pen. En nu is het er zoo goed als uit. Een 70-tal heeren met den burgemeester aan het hoofd hebben zich tot een comité vereenigd, met de uitgesproken bedoeling, den zanger Orelia bij zijn 40-jarig zangerschap te huldigen. Er zullen jubileum-concerten te Amsterdam, Rotterdam, den Haag en in andere groote steden van ons land gegeven worden. — Orelia, in 1854 in 's Bosch, de stad der zangers, geboren, werd voor het onderwijs opgeleid, en kreeg een aanstelling als onderwijzer in Dordrecht: daar werd zijn mooie stem „ontdekt”; hij kreeg er zangles van mevrouw Mina Gips, en was een ijverig en werkend-lid van de Dordtsche liedertafel onder leiding van Kees van der Linden. In 1886 kwam hij bij De Groot's eerste Nederlandsche Opera. Men moet Orelia verhalen uit dien tijd hooren vertellen: want van die Nederlandsche Opera heeft hij de heele geschiedenis meegemaakt; hij was er langen tijd de ziel van. Als Orelia meezong, kon de bureaulist rekenen op blauwe vingertoppen van het geld-tellen. Die Nederlandsche opera, — ja, dat bedenk je nu zoo niet meer, — maar dat was een onderneming van geweld. Tegenwerking van een groot publiek dat uitsluitend in het Fransch en Duitsch wilde hooren zingen. — De eerste voorstelling van de Ned. Opera was Faust. De hoofdrol werd door een Vlaming gezongen, Van Oss, en deze brave man werd uitgelachen om zijn uitspraak, maar toen Henri Albers als Mefisto en Orelia als Valentijn optraden, verkeerde het lachen in bewondering, en in de pauze was de zaal voor de volgende Faust-voorstelling uitverkocht. En dat succes steeg en steeg, en Orelia had er, later met mevrouw Engelen-Sewing en Pauwels, het leeuwendel van. Hij trad door den tijd in ruim 100 rollen, alleen reeds in de Nederlandsche taal, op; wie kent zijn Mefisto in „Faust” niet, zijn Wilhelm Tell, zijn Hamlet, zijn Hans Sachs? Wij denken, een ieder opera-bezoeker moet zich die partijen van Orelia herinneren. Maar als concertzanger mag Jef Orelia er ook wezen. Hij was een der eersten, die het aandurfde, in zijn eigen schoone, rijke taal, het Nederlandsch, te zingen, en zijn durf werd beloond door groot succes, overal waar hij kwam. Bij de herdenking van dit zijn jubileum moge blijken, dat we allen erkentelijk zijn voor waf deze zanger, die populairder dan ooit een zanger in Holland was, ons te genieten heeft gegeven gedurende al die jaren, en dat is geen kleinigheid geweest.

ORELIO.

(foto's Geveke)

Kyf-Kyf